

Τρίτη

8/9

Θεατρική παράσταση: «ΑΛΚΗΣΤΙΣ» ΕΥΡΙΠΙΔΗ, Εθνικό Θέατρο

Σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος

Το πρώτο χρονολογικά σωζόμενο έργο του Ευριπίδη αποτελεί μια εξαιρετικά γοητευτική και ταυτόχρονα αινιγματική περίπτωση δράματος. Παρ' ότι ο Ευριπίδης και στην μεταγενέστερη παραγωγή του δείχνει μέσα από καινοτομίες και να εξωθεί την κλασική φόρμα της τραγωδίας στα όρια της αλλά και ο τραγικός ήρωας να αντιμετωπίζεται στα έργα του με υπομειδίαμα, πουθενά η αμφισημία ενός έργου δεν είναι τόσο έκδηλη όσο στην Άλκηστη.

Ένα έργο που πρωτοπαρουσιάστηκε σε εποχή κρίσιμη για την Αθηναϊκή Δημοκρατία-λίγο μετά τα εγκαίνια του Παρθενώνα και λίγο πριν το ξέσπασμα του Πελοποννησιακού πολέμου -ως το τέταρτο της καθιερωμένης τετραλογίας, τη θέση δηλαδή που κανονικά θα έπαιρνε ένα σατυρικό δράμα.

Κι όμως το έργο δεν είναι σατυρικό δράμα μια και ο χορός δεν αποτελείται από σατύρους. Ούτε και τραγωδία θα μπορούσε να χαρακτηριστεί μια και το κωμικο-ειρωνικό στοιχείο αφήνει έντονο το χνάρι του στην υπόθεση όσο και στους χαρακτήρες και ταυτοχρόνως έχει και happy (:) end. Γι' αυτό και οι μελετητές του έργου συχνά για να το περιγράψουν καταλήγουν στον χαρακτηρισμό τραγικωμωδία.

Ο Άδμητος, βασιλέας των Φερών, λόγω της ευσέβειας του έχει δεχτεί ένα δώρο από τον θεό Απόλλωνα. Παρ' ότι είναι η ώρα του να πεθάνει μπορεί να γλυτώσει από το γραπτό του εφ' όσον κάποιος άλλος δεχτεί να πεθάνει στη θέση του. Και ενώ μέχρι και οι γέροι γονείς του αρνούνται να πάρουν τη θέση του, η σύζυγός του Άλκηστη δέχεται να πεθάνει αντί γι αυτόν.

Το έργο αρχίζει και τελειώνει τη μέρα που η Άλκηστη οδηγείται στον Κάτω Κόσμο από τον Θάνατο και πάλι πίσω στον Επάνω από τον σχεδόν- από μηχανής- ημίθεο Ηρακλή. Προηγούμενως όμως έχουν εκτυλιχτεί διάφορα ιλαροτραγικά επεισόδια γύρω από την ετοιμοθάνατη ή και νεκρή Άλκηστη, δημιουργώντας το κατάλληλο πλαίσιο ώστε να αποκρυσταλλωθούν σε θεατρικό λόγο ερωτήματα που απασχολούν έντονα την φιλοσοφία και την σοφιστική της εποχής του ποιητή και όχι μόνο. Παράλληλα ο λυρισμός δεν παύει να διατρέχει το έργο σε μια συμφωνία αρμονίας και παρωδίας, ομορφιάς και παράδοξου. Η αμφιθυμία των ηρώων και η απογύμνωση τους μέσα από την ακραία και δημόσια έκθεσή τους δεν οδηγεί παρ' όλα σε αποκαθήλωση ούτε και βέβαια σε αποθέωση τους. Είναι σαν ο ποιητής να εμφανίζει μια πλήρως, ανάγλυφη και καθόλου εξιδανικευμένη εικόνα του Ανθρώπου που αγωνιά απέναντι στο άγνωστο του θανάτου ενώ διερωτάται για τον ρόλο της «θεϊκής παρέμβασης» στη ζωή του και τη δική του ευθύνη για όσα παθαίνει.

Θωμάς Μοσχόπουλος

> **Συντελεστές:** Απόδοση - σκηνοθεσία: Θωμάς Μοσχόπουλος, Σκηνικά – κοστούμια: Έλλη Παπαγεωργακόπουλου
 Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος, Μουσική: Κορνήλιος Σελαμής, Κίνηση: Μάρθα Κλουκίνα,
 Σχεδιασμός Video: Νάνσυ Μπινιαδάκη, Σεμπάστιαν Πούρφουρστ, Μουσική διδασκαλία: Μελίνα Παιονίδου,
 Βοηθός σκηνοθέτη: Τάσος Αγγελόπουλος, Βοηθός χορογράφου: Βαγγέλης Τελώνης

> **Διανομή:** Άλκηστη: Μαρία Σκουλά, Άδμητος: Χρήστος Λούλης, Ηρακλής: Αργύρης Ξάφης, Θεράπαινα: Μαρία Πρωτόπαππα
 Φέρης: Κώστας Μπερικόπουλος, Υψηρέτης: Σωκράτης Παταίικας.

Χορός: Ιωάννα Παππά, Άννα Καλαϊτζίδου, Ηλιάννα Γαϊτάνη, Θάνος Τοκάκης, Ηλίας Παναγιωτακόπουλος, Χρήστος Νικολάου,
 Ελίνα Μάλαμα, Δάφνη Δαυίδ, Βαγγέλης Τελώνης, Λευτέρης Βασιλάκης, Άγγελος Τριανταφύλλου, Αριάν Λαμπιέντ,
 Βαγγέλης Χατζηνικολάου, Σολίστ: Νίκος Σπανός, Θανάσης Δεληγιάννης
 Μουσικοί: Κλαρινέτο: Σπύρος Τζέκος, Φαγκότο: Δημήτρης Ντακοβάνος, Βιόλα: Μάριος Δαπέργολας,
 Βιολοντσέλο: Σοφία Ευκλείδου, Κοντραμπάσο: Δημήτρης Τίγκας,
 Παιδιά: 1ο ζευγάρι: Αλέξανδρος Βουτυράς – Δανάη Κουσουρή
 2ο ζευγάρι: Περικλής Καλούμενος – Βασιλική Καλούμενου